

**JOE
HALDEMAN**

RĂZBOIUL ETERN

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză de
MIHAI-DAN PAVELESCU

ARMADA

SOLDATUL MANDELLA

1

— În seara asta vă vom demonstra opt modalități silențioase prin care puteți ucide un om. Vorbise un sergent care nu părea să fie cu cinci ani mai în vârstă decât mine. Așa că, dacă ucisese vreodată un om în luptă, silențios sau altfel, o făcuse în pruncie.

Eu cunoșteam deja optzeci de modalități de a ucide oameni, însă majoritatea erau destul de zgomotoase. Mi-am îndreptat spinarea în scaun, am adoptat o expresie de atenție politicoasă și am adormit cu ochii deschiși. La fel au procedat majoritatea celorlalți. Învățasem că la orele de după cină nu se programa niciodată ceva important.

M-a trezit bâzâitul proiecteurului și am privit un material video scurt care demonstra cele „opt modalități silențioase”. Unii actori trebuie să fi fost spălați pe creier, fiindcă au fost uciși cu adevărat. După vizionare, o fată din rândul întâi a ridicat mâna. Sergentul a încuviințat din cap și ea s-a sculat în poziție de repaus. Nu arăta rău, dar avea ceafa și umerii prea musculoși. Toți pășesc asta după câteva luni de cărat ranița.

— Domnule sergent (până la absolvire, trebuia să-i „domnim” pe toți), mi s-a părut că cele mai multe dintre aceste metodele sunt... lipsite de sens.

— De exemplu?

— De exemplu, uciderea prin lovirea în rinichi cu lopata de infanterie. Vreau să vă întreb, când o să avem cu adevărat *numai* lopata de infanterie și nu un pistol sau un cuțit? Și de ce să nu-l lovim în cap?

— Pentru că ar putea purta cască, a replicat logic sergentul.

— În plus, este posibil ca tauranii să *nici nu aibă* rinichi!

— Probabil că nu, a strâns din umeri sergentul.

Eram în anul 1997 și nimeni nu văzuse vreun tauran; nici măcar nu se descoperise vreo bucățică de tauran care să depășească dimensiunile unui cromozom carbonizat.

— Metabolismul lor, a urmat sergentul, este similar cu al nostru și trebuie să presupunem că sunt creaturi la fel de complexe. *Trebuie* să aibă puncte slabe, vulnerabile. Voi veți afla unde sunt. Asta-i important, a împuns el ecranul cu degetul. Aștia opt condamnați au mierlit-o spre binele vostru, pentru că trebuie să aflați cum să-i ucideți pe taurani și s-o puteți face, indiferent dacă aveți un laser de un megawatt sau o coală de șmirghel.

Fata s-a așezat fără să pară foarte convinsă.

— Alte întrebări?

Nimeni n-a ridicat mâna.

— Perfect. Drepti!

Ne-am ridicat clătînându-ne și el ne-a privit cu o expresie de așteptare.

— Lua-v-ar dracu', domnule, a răsunit salutul obosit.

— Mai tare!

— LUA-V-AR DRACU', DOMNULE!

Una dintre tehnicile psihologice mai puțin inspirate ale armatei.

— Așa-i mai bine. Nu uitați, mâine în zori avem aplicație. Deșteptarea la 3:30, raportul la 4:00. Cine-i găsit în pat după 3:40 face o tură. Rupeți rândurile!

Mi-am închis fermoarul salopetei și am traversat zăpada spre cantină, pentru o cană de soia și o iarbă. Întotdeauna făcusem față cu cinci-șase ore de somn și acesta era singurul moment când puteam rămâne singur, uitând puțin de armată. Câteva minute am privit

știrifaxul. Încă o navă fusese distrusă, în sectorul Aldebaran. Asta se petrecuse acum patru ani.

Se pregătea o flotă de represalii, dar aveau nevoie de alți patru ani să ajungă acolo. Până atunci, tauranii aveau să sigileze toate planetele-portal. Când am revenit la dormitor, toți trăgeau la aghioase și luminile principale fuseseră stinse. Compania nu-și revenise după cele două săptămâni de instrucție selenară.

Mi-am trântit hainele în dulăpior, m-am uitat pe graficul de culcare și am văzut că aveam cușeta 31. La dracu', exact sub radiator!

M-am furișat cât mai neuzit prin perdea, ca să nu-l trezesc pe cel de lângă mine. Nu puteam să văd cine era, dar nici că-mi păsa. M-am strecurat sub pătură.

— Ai întârziat, Mandella, a zis cineva, căscând.

Era Rogers.

— Scuză-mă că te-am trezit, am șoptit.

— Nu-i nimic.

S-a tras spre mine și m-a prins în linguriță. Avea trupul cald și mulțumitor de moale.

Am bătut-o pe coapsă cu ceea ce speram că fusese un gest frățesc.

— Noapte bună, Rogers.

— Noapte bunicică, armăsarule.

Mi-a răspuns printr-un gest mult mai explicit.

De ce întotdeauna ai parte de alea obosite când ai chef de acțiune și de arzoaice când cazii din picioare? M-am resemnat înaintea inevitabilului.

2

— Haide, băgați *material!* Grupa cu grinda! Sus, mișcați-vă curu'!

În timpul nopții zona fusese afectată de un front atmosferic cald și ninsoarea se transformase în lapoviță. Grinda din permaplast

cântărea două sute cincizeci de kilograme și s-ar fi manevrat ca dracu', chiar dacă n-ar fi fost acoperită cu gheață. Eram patru, câte doi la un capăt și o căram cu degete amorțite. Rogers era partenera mea.

— Cade! a zberiat cel dinapoia mea, anunțând că-i luneca din mână.

Fără să fie din oțel, grinda era suficient de grea ca să-ți rupă piciorul. Toți i-am dat drumul și am sărit în lături. Ne-a improșcat din cap până în picioare cu noroi și zăpadă pe jumătate topită.

— Băga-mi-aș picioarele, Petrov, a spus Rogers, de ce nu te-ai dus tu la Crucea Roșie? Căcatu' ăsta nu-i chiar așa de greu!

Majoritatea fetelor se exprimau cu ceva mai multă atenție, însă Rogers era o băiețoaică.

— Haideți, mișcați-vă *dracu'* de-acolo! Grinda – epoxi! Băgați mare! Băgați mare!

Cei doi epoxi din grupa noastră au venit în goană, legănând gălețile.

— Dă-i bice, Mandella! Mi-au înghețat coaiele!

— Și mie, a zis fata, fără să se gândească prea mult, doar pentru a arăta că simte la fel.

— Unu-doi-și!

Am ridicat grinda și ne-am împleticit spre pod. Era pe trei sferturi terminat. Se părea că Plutonul 2 avea să ne întrecă. Puțin îmi păsa, dar primii care terminau podul plecau aeropurtați. Pe ceilalți îi așteptau șapte kilometri de noroaie și niciun fel de odihnă până la masă.

Am pus grinda pe poziție, i-am dat drumul cu un zângănit și am fixat clamele statice care o țineau de piloni. Jumătatea feminină a grupei de epoxi începuse s-o mânjească cu adeziv încă înainte s-o fi asigurat. Partenerul ei aștepta de cealaltă parte a grinzii. Grupa bază se găsea la piciorul podului, fiecare ținând deasupra capului în chip de umbrelă câte o bucată de permaplast ușoară, tensionată. Erau uscați și curați. M-am întrebat cu voce tare ce anume făcuseră ca să merite asemenea soartă, iar Rogers a sugerat câteva posibilități pline de savoare, însă cu totul improbabile.

Ne întorceam să luăm a doua grindă când sergentul-major (pe care-l chema Dougelstein, dar noi îl poreclisem „Asta-i“) a fluierat și a răcnit:

— Asta-i, soldați, zece minute pauză. Fumați, dac-aveți ce!

A băgat mâna în buzunar și a folosit telecomanda care ne activa încălzitoarele salopetelor.

M-am așezat cu Rogers pe capătul grinzii și am scos tabachera. Aveam o mulțime de chiștoace, dar căpătasem ordin să nu fumăm iarbă decât după cină. Singurul tutun era un trabuc lung de aproape opt centimetri. L-am aprins, ferind flacăra înapoia capacului tabacherii; după două fumuri nu mi s-a părut deloc rău. Rogers a tras un fum, doar ca să fie fată de treabă, dar s-a strâmbat și mi l-a dat înapoi.

— Erai la școală când te-au luat? m-a întrebat.

— Mda. Tocmai îmi luasem diploma în fizică. Voiam să mă fac profesor.

Ea a încuviințat sobru.

— Eu urmam biologia.

— M-am gândit eu. M-am ferit de o rafală de lapoviță. Cât făcuseși?

— Șase ani, licența și tehnica. Și-a târșăit bocancul pe sol, ridicând o creastă de noroi și zăpadă cu consistența unei creme de albuș înghețate. De ce morții mă-sii a trebuit să se-ntâmpale asta?

Am strâns din umeri. Nu mi se ceruse un răspuns, în niciun caz răspunsul pe care ni-l repeta FENU. Elita intelectuală și fizică a planetei, pregătită să apere omenirea de pericolul tauran! Rahat de soia! Totul nu era decât un mare experiment, ca să vedem dacă-i putem rade pe taurani.

„Asta-i“ a fluierat cu două minute mai devreme, după cum ne așteptam, dar Rogers, eu și ceilalți doi din grupa grinzii am reușit să stăm jos încă un minut, până ce grupele epoxi și bază au terminat să acopere grinda. Înghețai rapid dacă stăteai locului cu încălzirea costumelor dezactivată, totuși am rămas inactivi în mod deliberat.

Pur și simplu instrucția în ger era lipsită de sens. Genul de semilogică specifică militarilor. Bineînțeles că acolo unde urma să ajungem avea să fie frig, dar nu frigul gheții sau al zăpezii. Aproape prin definiție, o planetă-portal rămânea permanent la un grad sau două peste zero absolut – deoarece colapsarii nu radiază lumină –, iar primul fior rece pe care-l simțeam însemna că erai un om mort.

Saltul colapsar se descoperise cu doisprezece ani în urmă, pe când eu aveam zece ani. Expediai orice obiect, cu suficientă viteză, spre un colapsar și el apărea ca prin farmec în alt colțisor al galaxiei. N-a durat mult până la deducerea formulei care prezicea locul unde se ivea; călătoria pe aceeași „linie“ (de fapt, o geodezică einsteiniană) pe care ar fi urmat-o dacă nu i-ar fi stat în cale colapsarul – până ajungea la alt câmp colapsar, unde reapărea, respins cu aceeași viteză cu care se apropiase de primul colapsar. Timpul călătoriei între cei doi colapsari? Egal cu zero.

A însemnat o grămadă de muncă pentru fizicienii matematicieni, care au fost nevoiți să redefinească simultaneitatea, apoi să dărâme relativitatea generală și s-o reconstruiască. Iar asta îi bucurase teribil pe politicieni, pentru că acum puteau expedia spre Fomalhaut o navă plină cu coloniști la un cost mai mic decât cel necesar cândva pentru trimiterea unui echipaj de bărbați bravi pe Lună. Existau mulți oameni pe care politicienii ar fi dorit să-i vadă pe Fomalhaut, angajându-se într-o aventură glorioasă în loc să provoace tulburări acasă.

Navele erau permanent însoțite de o sondă automată, care le urma la vreo trei milioane de kilometri. Noi știam de existența planetelor-portal, resturi și sfărâmaturi ce se roteau în jurul colapsarilor; scopul sondei era de a reveni și a ne anunța dacă nava se izbise de o planetă-portal la viteza de 0,999 din cea a luminii.

Genul acela de catastrofă nu se petrecuse niciodată, dar într-o bună zi o sondă șchiopătase singură înapoi. Datele ei fuseseră analizate și se dovedise că nava coloniștilor fusese urmărită de altă navă și distrusă.

Asta se întâmplase lângă Aldebaran, în constelația Taurul, dar fiindcă „aldebaraneni“ sună cam greoi, dușmanii au fost denumiți „taurani“.

După aceea navele coloniștilor pleaseră escortate de nave înarmate. Adesea escorta înarmată pleca singură și în cele din urmă Grupul de Colonizare se transformase în FENU, Forța de Explorare a Națiunilor Unite. Accentul pus pe „forță“.

După care un deștept din Adunarea Generală decisese că ar trebui să trimitem militari să păzească planetele-portal ale colapsarilor cei mai apropiați. În felul acesta se ajunsese la Legea de Mobilizare a Elitei din 1996 și la armata drăgălaș recrutată din istoria războiului.

Așa ajunsese aici, cincizeci de bărbați și cincizeci de femei cu IQ-uri peste 150 și corpuri neobișnuit de sănătoase și puternice, târându-ne drăgălaș prin noroiul și zăpada din centrul statului Missouri, reflectând asupra utilității abilităților noastre de a construi poduri pe planete unde singurele fluide sunt ocazionalele băltoace de heliu lichid.

3

Cam după o lună, am plecat spre etapa finală a instrucției, exerciții de manevră pe planeta Charon. Deși se apropia de periheliu, depărtarea ei față de Soare depășea de două ori distanța Pluto-Soare.

Nava cu care am pornit era un „marfar“ modificat, prevăzut pentru transportul a două sute de coloniști însoțiți de flora și fauna asortate. Să nu credeți însă că beneficiam de spațiu, doar fiindcă noi nu eram decât o sută. Majoritatea spațiului nefolosit îl ocupau masa suplimentară de reacție și armamentul.

Drumul a durat trei săptămâni; în prima jumătate am accelerat la 2 g, iar în partea a doua am decelerat. Viteza maximă, atinsă lângă orbita lui Pluto, reprezenta cam a douăzecea parte din cea a luminii – nu tocmai îndeajuns pentru ca relativitatea să-și arate colții complicați.

Trei săptămâni în care să-ți târăști o greutate de două ori mai mare decât cea normală nu înseamnă tocmai un picnic. De trei ori pe zi efectuam cu prudență un complex de exerciții fizice, după care rămâneam cât mai mult posibil la orizontală. În ciuda precauțiilor, au existat câteva fracturi și dislocări destul de serioase. Bărbații trebuiau să poarte suspensoare speciale pentru a nu acoperi podelele cu organe desprinse. Era aproape imposibil să dormi; aveam coșmaruri că ne înecam în somn și eram striviți, iar periodic trebuia să ne întoarcem de pe o parte pe alta ca să evităm acumulările de sânge și escarele. O fată a fost atât de obosită încât nu s-a trezit în timp ce o coastă i s-a rupt, perforându-i pielea.

Eu mai fusesem de câteva ori în spațiu, așa că atunci când decelearea s-a oprit în cele din urmă și am intrat în imponderabilitate, n-am simțit altceva decât ușurare. Alții însă nu încercaseră experiența respectivă, exceptând stagiul selenar și au fost asaltați de vertij brusc și dezorientare. Noi ceilalți am curățat după ei, plutind prin cabine cu bureți și aspiratoare pentru a îndepărta globulețele semidigerate de „Concentrat bogat în proteine, conținut redus de grăsimi, aromă de vită (soia)“.

Coborând de pe orbită, l-am putut zări în detaliu pe Charon. Mare lucru nu era de văzut. O sferă alb-murdar, neclară, cu câteva pete. Am asolizat la două sute de metri de bază. O șeniletă presurizată a ieșit și s-a cuplat la navetă, așa că n-a trebuit să îmbrăcăm costumele. Am zăngănit și am scârțâit până la clădirea principală, un paralelipiped din plastic cenușiu lipsit de semne distinctive.

Pereții dinăuntru aveau aceeași culoare spălăcită. Restul companiei s-a instalat la mese și a început să pâlăvrăgească. Am găsit un loc liber lângă Freeland.

— Te simți mai bine?

Mi se părea încă palid.

— Dacă zeii au intenționat ca omul să supraviețuiască în imponderabilitate, ar fi trebuit să-l înzestreze cu o glotă din fontă. A oftat adânc. Ceva mai bine. Mor după o pipă.

— Așa-i.

— *Tu* însă pari să fi suportat cu bine. Ai mai fost în spațiu, nu?

— Subiectul lucrării mele de diplomă a fost sudura în vid. Am stat trei săptămâni pe o orbită terestră.

M-am așezat și mi-am căutat pentru a mia oară cutia cu iarbă. N-o aveam. Sistemul de susținere a vieții nu dorea să se ocupe de nicotină și THC.

— Instrucția a fost destul de nasoală, a mormăit Jeff, da' rahatu' *ăsta*.

— 'Ten-*ție!*

Ne-am sculat fără grabă, câte doi-trei. Ușa s-a deschis și a intrat un maior. Instinctiv, mi-am aranjat puțin ținuta. Era gradul cel mai mare pe care-l văzusem vreodată. Salopeta îi era garnisită cu un șir de deco-rații, incluzând o panglică purpurie, ceea ce însemna că fusese rănit în acțiune, luptând în vechea armată americană. Probabil că fusese chestia aia din Indochina, care se fâsâise înainte de nașterea mea. Nu părea chiar așa bătrân.

— Luați loc, a rostit el însoțindu-și vorbele de gesturi cu palmele în jos. După aceea și-a pus mâinile în șolduri și a examinat compania, zâmbind șters. Bine ați venit pe Charon. Ați ales o zi minunată pentru asolizare: la exterior temperatura este de vară: 8,15 Kelvin. Nu ne așteptăm la modificări prea mari în următoarele două secole.

Câțiva au râs cu jumătate de gură.

— Ar fi bine să profitați de climatul tropical de aici, de la Baza Miami – bucurați-vă cât mai puteți. Ne găsim pe centrul feței luminate, iar majoritatea instrucției voastre se va desfășura pe fața întunecată. Acolo temperatura se menține permanent la 2,08. Ați putea privi instrucția de pe Pământ și Lună ca pe niște exerciții elementare, destinate a vă oferi șanse de supraviețuire pe Charon. Aici veți parcurge

tot repertoriul: unelte, arme, manevre. Veți constata că la temperaturile astea, uneltele nu funcționează așa cum ar trebui, iar armele nu vor să tragă. În plus, oamenii se mișcă cu f-o-a-r-t-e multă atenție.

A studiat clipboardul pe care-l ținea în mână.

— În clipa de față compania este compusă din patruzeci și nouă de femei și patruzeci și opt de bărbați. Doi decedați pe Pământ, unul trecut în rezervă pe motive psihiatrice. Citind rezumatul programului vostru de instrucție, sunt realmente surprins că ați reușit în număr așa mare. Puteți afla că nu voi fi deloc nemulțumit dacă numai cincizeci dintre voi, jumătate din numărul actual, vor absolvi această etapă finală. Iar singurul mod prin care nu se absolvă îl reprezintă moartea. Aici. Singurul mod în care veți reveni pe Pământ – și eu alături de voi – este după stagiul activ. Veți termina instrucția peste o lună, apoi veți pleca spre colapsarul Stargate, aflat la o jumătate de an-lumină. Veți fi cazați pe Stargate 1, cea mai mare planetă-portal, până la sosirea companiei care vă va înlocui. Cu puțin noroc, asta va însemna maximum o lună – alt grup sosește aici imediat după plecarea voastră. Când veți părăsi Stargate, vă veți îndrepta spre un colapsar cu importanță strategică, unde veți stabili o bază militară și vă veți lupta cu inamicul, dacă veți fi atacați. În caz contrar, veți menține baza până la noi ordine. Ultimele două săptămâni ale instrucției de aici vor consta din construirea unei baze identice, pe fața întunecată. Acolo veți fi complet izolați de Baza Miami – nu vor exista comunicații, evacuări medicale sau aprovizionări. Înainte de terminarea celor două săptămâni, capacitățile defensive vă vor fi evaluate într-un atac întreprins de drone ghidate. Ele vor fi înarmate.

Cheltuiseră atâția bani cu noi doar ca să neucidă în timpul manevrelor de instrucție?

— Pe Charon, întregul personal permanent este alcătuit din veterani. Ca atare, toți avem patruzeci-cincizeci de ani. Cred totuși că putem ține pasul cu voi. Doi vă vor însoți permanent și vă vor duce

până la Stargate. Ei sunt căpitanul Sherman Stott, comandantul companiei voastre, și sergentul-major Octavio Cortez. Domnilor?

Doi bărbați din rândul întâi s-au sculat nepăsători și s-au întors cu fața spre noi. Căpitanul Stott era puțin mai scund decât maiorul, dar plămădit din același aluat: părând de cel mult treizeci de ani, chip dur și neted ca porțelanul, semisurâs cinic, un centimetru de barbă încadrând bărbia energetică. La șold purta un pistol mare, de tipul celor cu pulbere.

Sergentul Cortez era altă poveste, o poveste horror. Avea țeasta rasă și cu conformație stranie, turtită într-o parte, de unde dispăruse o porțiune mare a craniului. Fața foarte întunecată era încrețită de riduri și cicatrici. Jumătate din urechea stângă îi lipsea, iar ochii păreau la fel de inexpresivi ca butoanele unei mașini. Avea o combinație de mustață și barbă, care semăna cu o omidă albă și subnutrită ce-i ocolea gura. La oricine altcineva, zâmbetul lui de școlar ar fi putut părea plăcut, însă el era cea mai urâtă și amenințătoare creatură pe care o văzusem vreodată. Cu toate acestea, dacă nu-i priveai capul, ci numai cei vreun metru optzeci de dedesubt, ar fi putut poza pentru reclamele unui centru de body building. Niciunul nu avea medalii. Cortez purta un mic laser de buzunar suspendat într-un toc magnetic, în lateral, sub brațul stâng. Plăselele din lemn îi erau șlefuite de uzură.

— Înainte de a vă lăsa pe mâinile acestor doi domni amabili, vreau să vă repet un avertisment: acum două luni pe planeta aceasta nu exista absolut niciun om, doar niște echipamente lăsate de expediția din 1991. O echipă de patruzeci și cinci de oameni s-a chinuit vreme de o lună să clădească baza. Douăzeci și patru dintre ei, mai mult de jumătate, au murit în timpul construcției. Aceasta este planeta cea mai periculoasă pe care au încercat oamenii să trăiască vreodată, dar locurile în care veți merge vor fi și mai rele. Șefii voștri vor încerca să vă țină în viață în următoarea lună. Ascultați-i și urmați-le exemplul. Ei au supraviețuit aici mai mult decât va trebui s-o faceți voi. Căpitane?

Căpitanul s-a sculat din nou când maiorul a ieșit pe ușă.

— 'Ten-ție!

Ultima silabă a fost ca o explozie și toți am țâșnit în picioare.

— Vă voi spune asta o *singură dată*, așa că ar fi bine să fiți atenți, a mârâit el. Aici suntem în stare de *război* și pentru insubordonare sau neascultare există o *singură* pedeapsă.

A smuls pistolul de la șold și l-a ținut de țevă ca pe un ciomag.

— Acesta este un *pistol* militar automat, model 1911, calibrul 11,43 milimetri – o armă primitivă, dar eficientă. Eu și sergentul suntem autorizați să ne folosim de arme pentru a ucide în scopul menținerii disciplinei. Nu ne obligați s-o facem, fiindcă nu vom ezita. O *vom face*.

A pus pistolul înapoi. Tocul s-a închis cu un pocnet care a răsunat puternic în liniștea mormântală.

— Eu și sergentul Cortez am ucis mai mulți oameni decât se găesc în odaia asta. Amândoi am luptat în Orientul Mijlociu și în Orientul Îndepărtat și amândoi ne-am înrolat în Forțele Internaționale ale Națiunilor Unite cu peste zece ani în urmă. Eu am renunțat temporar la funcția de maior pentru privilegiul de a conduce această companie, iar sergentul-major Cortez a renunțat la funcția de plutonier, întrucât amândoi suntem veterani de *război* și asta este prima situație de *război* apărută după 1987. Nu uitați ce v-am spus în timp ce sergentul-major vă va instrui în mod mai specific asupra îndatoririlor pe care le veți avea sub comanda lui. Preia comanda, sergent!

S-a răsucit pe călcâie și a ieșit din încăpere. Pe tot timpul discursului, expresia lui nu se modificase nici măcar un pic.

Sergentul-major se mișca aidoma unei mașini grele prevăzute cu o mulțime de rulmenți. Când ușa a fâșâit, închizându-se, s-a întors lent spre noi și a rostit cu o voce surprinzător de blândă:

— Pe loc repaus. Stați jos.

S-a așezat pe masa din capătul odăii. Masa a scârțâit, dar n-a cedat.

— Căpitanul vorbește amenințător, iar eu arăt amenințător, însă amândoi vă vrem binele. Veți lucra destul de mult cu mine, așa că ar fi